

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa P. S.

przeciwko A. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 stycznia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 sierpnia 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi, potrzebę wykładni przepisów prawa oraz występowanie na tle tej sprawy istotnych zagadnień

prawnych, przy czym merytorycznie wiele tych samych kwestii zostało podniesionych, z różnej perspektywy, dla uzasadnienia poszczególnych podstaw. Przede wszystkim trzeba stwierdzić, że lektura zaskarżonego orzeczenia nie dowodzi, aby w sposób oczywiście nieprawidłowy zastosowano lub zinterpretowano prawo – skarżący może mieć odmienne zdanie, lecz właściwe miejsce jego prezentacji to zarzuty kasacyjne, a nie dowodzenie oczywistej zasadności skargi. Potencjalnie rzeczywiście może budzić wątpliwości, czy do dochodzenia zapłaty przez indosatariusza wypełnionego weksla *in blanco* ma znaczenie to, że indosant wypełnił weksel po upływie terminu przedawnienia roszczenia za stosunku głównego. Formalizm prawa wekslowego oraz działanie indosatariusza w dobrej wierze mogłyby prowadzić do wniosku, że rzeczona okoliczność jest bez znaczenia. Jednakże trzeba zaznaczyć, że kwestia ta została już wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w odmiennym kierunku, zatem nie można przyjąć, aby wciąż wymagała wyjaśnienia, skoro kontrowersji w judykaturze aktualnie nie wywołuje. W okolicznościach tej sprawy nie można też uznać, że przyjęcie przez sądy *meriti*, iż dochodzona kwota została wypłacona pozwanemu w ramach działalności gospodarczej poprzednika prawnego powoda to twierdzenie oczywiście nieprawidłowe zważywszy na rodzaj działalności gospodarczej poprzednika prawnego powoda i utrzymywane przez niego stosunki gospodarcze z pozwanym. Nie można również uznać, że częściowe płatności dokonywane trzykrotnie w odstępie lat oczywiście nieprawidłowo nie zostały uznane przez sądy za uznanie przez pozwanego całego długu, jest to bowiem kwestia interpretacji oświadczenia woli związanego z dokonywaniem tych płatności, która jest w gestii sądu *meriti*. Problem oceny takich okresowych płatności w kontekście uznania ich za uznanie długu nie jest też istotnym zagadnieniem prawnym, jakie miałyby przemawiać za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wskazać bowiem trzeba, że *a priori* na pewno takie płatności nie są uznaniem całego długu. W konkretnym przypadku mogą je stanowić, zawsze jednak to ocena okoliczności konkretnej sprawy. Z kolei za nieporozumienie należy uznać sformułowany w skardze kasacyjnej zarzut oczywistego naruszenia art. 18 pr. weksl. Nieporozumienie to polega na braku odróżnienia weksla powierniczego od weksla pełnomocniczego, o którym mowa w art. 18 pr. weksl., gdy tymczasem Sąd II instancji uznał indos rzeczowego weksla

za powierniczy, a nie pełnomocniczy, zatem taki, do którego art. 18 pr. weksl. W ogóle nie ma zastosowania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.